

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris.
Theologia Universa**

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Cap. III. De Sacramento Confirmationis, cum cæteris eò pertinentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38477

Respondeo affirmativè, si v.g. obstetrix adeo peccata sit, ut manu in matris uterum inserta infantis corpus aliqua ex parte aqua perfundere possit, adjecta verborum forma consueta: Ita docet Suarez & 6. alii apud Dianam Part. 1. Tract. 15.

Idem dicendum est, quando matre prægnante subito extincta, possit in ejus corpore aditus aperiri, & per illum in prolem adhuc viventem aqua infundi.

QVÆRES tertio: An Ministro illicitam sit sub peccato mortali baptizare Aqua non benedicta in Baptismo solenni sive publico? Nam in privato mortale inde non contrahi plerique agnoscunt.

Resp. Culpam lethalem inde non committi; quamvis contrarium docere videatur Bonacina de Bapt. Dist. 2. Quæst. 2. Part. 7. Num. 19. & Nugnus Quæst. 71. Art. 4. Conclus. 2.

Ratio est, quia etsi aqua benedicta utendum tradant etiam Patres antiqui, nullum tamen extat formale præceptum de præmittenda baptismalis aquæ benedictione. 1. Ex gravitate materiae censeri solet gravis vel levis omisio alicujus ritus in celebratione Baptismi solennis: Atqui materia gravis non videtur omisio illa benedictionis, cum solum ad majorem decentiam illa addatur ad aquam per se ad valorem Baptismi sufficientem. Probant hæc à paritate rationis in ritibus aliorum Sacramentorum Granados & alii apud Quintanadvenas de Sacramento Baptismi, Quæst. Sing. 22.

QVÆRES quarto: An Parochus qui Baptismum pluribus annis invalide administravit, sive ex malitia, sive ex ignorantia, teneatur cum gravi detrimento honorum, vitæ, aut famæ hunc valoris defectum ita propalare ut Baptismi illi iterari, aut suppleri possint?

Respondeo affirmativè, quod plurium Theologorum auctoritate confirmat Layman Lib. 1. Tract. 3. Cap. 3. Num. 2. agens de obstetrice invalide baptizante, & disertius pluribus citatis Quintanadvenas Tract. 1. Quæst. Sing. 19.

Ratio est 1. quia ex communi principio Theologorum, salus animæ perdenda præferenda est vitæ corporali: ergo multo magis salus tot innocentium defectu Baptismi perdetur. Nam moraliter certum est aliquos ex illis infantibus morituros ante annos discretionis quibus possint per contritionem perfectam salutem suam consulere. 2. Quia ex illis invalide baptizatis qui ad Sacerdotii & Confessarii munus pervenerint invalide etiam consecratos, & absoluturos indubitatum est, ex quo etiam aliis fidelibus nocuum obveniret gravissimum.

§. IV.

De Patrinis.

I. AD munus Patrini tria requiruntur: 1. Usus rationis (non certa ætas) 2. Ut Patrinus in Baptismo scilicet baptizatus, & Patrinus in Confirmatione sit confirmatus, alioqui invalide suscipiet munus Patrini, & non contrahet cognationem spirituales. 3. Requiritur intentio formalis gerendi munus spirituales Patris secundum consuetudinem Ecclesiæ, nec sufficit infantem materialiter tantum tenere.

II. Religiosi Patrini esse non debent; ne ob spirituales cognationem nimia familiaritas cum secularibus,

præsertim feminis, contrahatur. Excepe tamen, si Religiosus sit Episcopus, aut si contraria consuetudo Prælati non contradicentibus id alicubi permitteret.

III. Patrens non debet propriam prolem suscipere, ne contracta cognatione spirituali eum conjugè debitum petere non possit. Nec decet ut duo conjuges alienam prolem suscipiant, potest tamen consuetudine honestari. Unde Comnec monet duos conjuges suscipientes alienam prolem non contrahere cognationem spirituales, alioquin talis susceptio ipsis graviter prohibita esset.

IV. Patrinus unus esse debet, sive mas, sive mulier, vel ad summum duo, mas, & femina. Constat ex Trident. Sess. 24. Cap. 4. de Reform. Ubi Parochus obligatur ut nomen baptizati, ac patrinorum in librum diligenter referat, eosque moneat de cognatione spirituali contracta inter ipsos, & baptizatum, & illius patrem; ac matrem: nec non inter baptizantem ac baptizatum, & hujus patrem ac matrem tantum.

V. In privato Baptismo non est opus patrino; non enim videtur Ecclesia parentes voluisse ad hoc obligare, cum in necessitate vix idoneus eligi possit. Si tamen adhibeatur, contrahet cognationem spirituales, eo quod patrinus non adhibeatur tantum ob majorem solennitatem, sed etiam propter obligationem instruendi puerum in rebus fidei.

Alii tamen negant à Patrinis in privato Baptismo cognationem spirituales contrahi, Sotus, Sanchez, Meratius &c.

VI. Solent in quibusdam Germaniæ locis Catholici esse Patrini filii hæreticorum baptizante illos Ministro hæretico indebita forma, in nomine SS. Trinitatis. Neque consuetudo videtur improbanda, quia Patrini officium est ut externa susceptione profiteatur, quod hominem modò spiritualiter genitum suscipiat in curam suam tamquam spiritualis ejus nutritus & pedagogus, id autem præstare potest Catholicus, etiam si infans ab hæretico baptizetur.

QVÆRES: An etiam ad Baptismum infantis Catholici apud Sacerdotem Catholicum liceat admittere Patrinum hæreticum?

Respondeo negativè, cum communi Doctorum. Si tamen timeretur gravis indignatio amicorum, etiam hæreticorum, aut aliud gravius incommodum, probabile est talem patrinum sine crimine posse admitti, qui etiam contrahet cognationem spirituales, ita docet Castrop. Layman, l. 5. Tract. 2. Cap. 9. Diana Par. 9. Tract. 7. Resol. 31.

CAPUT III.

De Sacramento Confirmationis.

Confirmationem verum esse Sacramentum à Christo institutum, & in primitiva Ecclesia usurpatum, probatum est supra in Controv. Part. 1. Capite ultimo.

I. Materia remota Sacramenti Confirmationis est Chrisma ex oleo, & balsamo confectum, atque ab Episcopo benedictum. Colligitur ex Concilio Florentino in Decreto Eugenii, ex perpetuo Ecclesiæ usu, & traditione, quæ testatur Chrismatum confectio nem semper Episcopo reservatam fuisse.

II. For-

de
in
eo
gia

II. *Forma* hujus Sacramenti est: *Signo te signo crucis, & confirmo te Chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.*

III. *Effectus* Confirmationis est augmentum gratiæ sanctificantis: insuper actualis gratiæ auxilium ac robur tempore opportuno conferendum ad fidem constanter profitendam.

IV. Convenit ut adulti peccati mortalis sibi confecti, ante Confirmationis susceptionem sacramentaliter confiteantur. Licet enim nullum præceptum extet, adeoque contritio sufficiat, tutius est tamen confiteri ad removendum obicem gratiæ quæ à Sacramento confertur.

V. Subiectum capax hujus Sacramenti est omnis, & solus homo baptizatus. Ratio congrua est, quia sicut natura quos generavit conatur perficere, ita Deus & Ecclesia, quos generavit per baptismum, ad perfectiorem gratiæ statum adducit per Confirmationis Sacramentum.

VI. Olim infantibus statim post baptismum, Confirmationis Sacramentum conferebatur. Verum hodie in plerisque Ecclesiis consuetudo est ut non nisi rationis compotes confirmentur. Ratio, partim ut Sacramentum majori cum utilitate suscipiatur, utpote concurrente actuali fide & reliqua dispositione suscipientis, partim ut absit periculum repetendi.

VII. Perpetuò amentes, uti & infantes in mortis periculo utiliter & rectè confirmantur, ubi id est in usu. Quia hujusmodi cum fructu spirituali, & sine irreverentia Sacramentum Confirmationis suscipiunt, sicut & baptismum. Est enim tantum per accidens quod nunquam sint spiritualiter militaturi.

VIII. Hodie non satis constat præceptum suscipiendi Sacramentum Confirmationis, secluso contemptu &c. Est tamen peccatum saltem veniale satis grave sine causa aliquem ordinare qui confirmatus non est, cum Ecclesiarum consuetudo repugnet.

IX. Minister ordinarius hujus Sacramenti solus Episcopus est. Colligitur ex Act. 8. & 10. & traditur in Concilio Florentino. Potest tamen Pontifex ex plenitudine potestatis suæ committere simpliciter Sacerdoti potestatem ministrandi hoc Sacramentum.

Quæstionem hinc movet *Cardin. Lugo* Respon. Moral. Lib. 1. Dub. 7. An Abbas cui conceduntur functiones Episcopales, excepta dumtaxat collatione Ordinum, consecratione Ecclesiæ, & Altarium, possit conferre Sacramentum Confirmationis? quod aliquando in Sacra Congregat. controversum fuit.

Respondet, auctoritate sententiæ sacre Congregationis Gregorij XIII. die 13. Martij anno 1574. respondisse, non comprehendi in ea concessione collationem hujus Sacramenti: Quia in generali concessione non intelliguntur ea quæ sunt specialiter reservata, & de quibus faciendâ est specialis mentio: non solet autem concedi hæc facultas soli Sacerdoti sine causa urgente, uti colligitur ex *Capit. Pervenit. Dist. 95.* & ex Decreto Eugenij in Concilio Florentino, & fusius ostendit *Suarez. Part. 3. Tom. 3. Disp. 36. Sect. 2.*

X. Ad ceremonias pertinet, 1. Benedictio Chrismatis. 2. Adesse debet Patrinus ex præcepto obligante sub mortali, nisi adsit gravis causa: debet is esse diversus à patrino Baptismi, nisi necessitas aliud postulet. 3. Recitantur orationes cum impositione manus super Caput. 4. Frons Chrismate unctâ vitta ligatur, quæ circumfertur donec Unctio sit siccata:

ubi scilicet non est consuetudo, præsertim inter hæreticos, statim post collatum Sacramentum frontem abluendi (si fieri possit) in fonte Baptismatis: postquam frons lota & Vitta deposita est, ea comburi solet, saltem non debet ad profanum usum adhiberi. 5. Episcopus confirmato levem alapam infligit. 6. *Ca. ut jejuni Dist. 5. de Consec.* monentur Episcopi ut jejuni hoc Sacramentum ministrent, & non ministrentur. Ex rationabili tamen causa aliter fieri possunt DD. communiter.

QUÆRES primò: An liceat Matrimonium contrahere, Professionem Religiosam emittere, vel Eucharistiam aliave Sacramenta suscipere vel ministrare, ante susceptionem Confirmationis?

Respondeo affirmativè, juxta sequentia cum *Suarez. hic Disp. 38. Sect. 1.* Hæc obligatio, inquam non habet locum respectu quinque Sacramentorum, nam Baptismus necessariò antecedere debet & licet respectu Eucharistiæ regulariter sit melius ut Confirmatio antecedar, tamen hic ordo non est in præcepto uti ex usu Ecclesiæ constat, &c. Constat *Granadus* hic Tract. 4. Disp. 2. de Conf. & *Zabranus* Cap. 2. Disp. 3. num. 2. Nulla, inquit, est culpa, si Eucharistia vel alia Sacramenta præter Baptismum & Ordinem ministrantur ante Confirmationem. Idem dicendum de Professione Religiosa, uti & Matrimonio, cum nec matrimonium, nec vota in Religione nuncupanda, eorumque observatio, à Confirmationis susceptione aut effectibus dependant.

QUÆRES secundo: Quanta sit obligatio Episcoporum ut conferant suis subditis Sacramentum Confirmationis?

Respondeo, gravem illis incumbere obligationem ut ex parte sua præbeant subditis opportunitatem ut hoc Sacramentum suscipiatur, uti docet *Suarez in 3. P. q. 72. Disp. 38. Sect. 2. Sylvester v. Confirmatio &c.* Quia cum sint Pastores, tenentur gregem suum pascere, non tantum in rebus ad salutem absolventem necessariis, sed etiam in iis, quæ conducunt ad singularem ejus utilitatem, maxime inter hæreticos, ubi necesse est ad constantem fidei confessionem hoc Sacramento roborari. Hinc etiam Parochia incumbit, pueros in catechesi de hujus Sacramenti virtute edocere, & suo tempore Episcopis confirmandos offerre.

QUÆRES tertio: An liceat cuicumque in aliena Parœcia, aut Diœcesi confirmari?

Respondeo, quoad primam partem de Parœcia affirmativè. 1. Quia nullum extat præceptum quominus aliquis in aliena Parœcia ejusdem Diœcesi confirmetur. 2. Quia cum administratio Confirmationis spectet ad proprium Episcopum, etiam Titularem, quoad hoc jurisdictionem habet uti in singulis Parœciis, ita in singulos Parochianos suæ Diœcesis, etsi in parœcia propria non existant.

Ad secundam partem de Diœcesi, responderetur, Non licere confirmari in aliena Diœcesi absque licentia sui Ordinarii. Probatur ex communi sententia cum *Suario, Bonacina, Filiucio, Reginaldo, aliisque apud Leandrum de Sacramento, Tract. 3. d. 2. q. 9.* qui docent oblique gravi peccato non posse Episcopum in aliena Diœcesi sine consensu proprii Episcopi, confirmare. Ergo nec subdito licet Confirmationem in aliena Diœcesi suscipere: nisi Ordinarii sui Dimissorias exhibeat.

De Materia & forma Sacramenti Eucharistiæ.

In hanc rem multum auctoritatis, & lucis adfert Declaratio Cardinalium quæ extat apud *BELLARMINUM* in *Tridentinum Sess. 7. de Sacram. fol. 64.* quæ sic habet: *Omnes, etiam Prælati exempti, etiam jurisdictione Episcopali, si sint intra fines Diocesis, tenentur accedere ad Episcopum Diocesis pro Confirmatione: si verò non sint in Diocesi aliqua, adeant quammaxime.*

RITUS omnes in administratione Confirmationis, & reliquorum Sacramentorum, traduntur infra in fine *Tom. III. hujus operis.*

CAPUT IV.

De Sacramento Eucharistiæ.

Realem Christi præsentiam in Sacramento Eucharistiæ, Transmutationem panis & vini, Communionem Laicorum sub unica specie &c. contra Sectarios accuratè probata invenies supra *Tom. I. in Conveneris fidei Part. II. Cap. 3. 4. & 5.*

Porro ad Quæstiones alias, & principia hic præmittenda.

Dico breviter primò; In Consecratione ex verborum sub speciebus panis constituitur Corpus Christi, & per concomitantiam etiam Sanguis, anima, divinitas, aliaque ipsis unita: uti & in Calice constituitur solus Sanguis ex vi verborum, & reliqua per concomitantiam. Constant hæc ex *Tridentino Sess. 13. Cap. 3.*

Dico secundò: Christus existit totus in tota, & totus in singulis partibus hostiæ consecratæ: sic nempe nulla pars sensibilis hostiæ sive vitæ, sive conjunctæ sit tam exigua quin totum Christum contineat. Probatur ex *Tridentino Sess. 13. Cap. 3.* ubi id negantibus de Partibus divisis anathema dicit *Can. 3.*

Dico tertio: Statuitur Christus sub speciebus Eucharisticis non per novam productionem, ut aliqui Theologi volunt, sed per adductionem, id est, per novam tantum præsentiam quæ corpus ejus existens in celo simul in altari sub speciebus Sacramentalibus collocatur. Nihil enim aliud ad hoc videretur esse necessarium.

Dico quartò; Accidentia sive species panis & vini remanent in Eucharistia extra subjectum, sic ut color, & sapor, & alia, quæ in hoc Sacramento sensu percipimus, in Corpus Christi tantquam subjectum non recipiantur. Ita colligitur ex Concilio Constantiensi *Sess. 8.* contra *Wicleffum* id negantem. Non enim sume illa in substantia panis jam destructa, neque in Corpore Christi, quod in Eucharistia est gloriosum, & passionis expers. Probabilius etiam est, contra *Thomistas*, reliqua accidentia non recipi in quantitate, quæ forte à substantia non distinguitur.

Dico quintò: Desinit Christus esse sub speciebus consecratis, quando species sic immutantur, ut desinet forma panis & vini, si illic loco Christi adessent. Hinc in stomacho speciebus Eucharisticis per calorem naturalem destructis præsentia Christi evanescit. His principiis ita constitutis ad resolutiones practicæ propius accedamus.

Materia hujus Sacramenti est panis, & vinum: uti patet ex institutione Christi *Matth. 26.* & *Marc. 14.* Panis ille necessitate Sacramenti debet esse Triticeus, ex praxi, & sensu Ecclesiæ, & Concilio Florentino, quod eodem modo panem triticeum assignat, quo vinum pro calice quod constat requiri ad valorem Sacramenti. Huic tamen non officit immixta fuisse tritico pauca grana alterius frumenti, quia per hoc non desinit esse panis triticeus usualis, ita *D. Thom. alique.*

II. Oriza, avena, milium, hordeum, non sunt materia hujus Sacramenti; cum ex iis non soleat panis confici pro hominis victu nisi ob defectum tritici, quare nec simpliciter panis vocabulum meretur.

III. Ut panis Azymus sit, non est de necessitate Sacramenti, quamvis id congruentius sit, cum etiam Christus in azymo consecraverit. Observanda tamen est consuetudo utriusque Ecclesiæ, ita ut non solum Latinus peccet, si in fermentato consecraret, sed etiam Græcus si in azymo, quamdiu intra terminos Ecclesiæ suæ commorantur: Quod etiam observandum est in casu necessitatis, etiam si ægrotus absque viatico decedere deberet. Ratio est, quod Ecclesiæ utilitatem, majestatem, tantique mysterii reverentiam valdè interstet, universales in eo Ritus observari. Quare cum Sacramentum hoc non sit absolutæ necessitatis, merito ratio publica privato commodo spirituali præfertur.

IV. Acetum non est materia consecrationis, cum sit vinum corruptum, potest tamen validè Sacramentum confici ex vino acido vel acefcente, sicut ex pane mucido nondum corrupto, sed ad corruptionem disposito. Denique neque Agresta valide consecrari potest, cum Agresta, utpote ex uvis immaturis expressa, nondum ad naturam vini pervenerit.

V. Admixtio aquæ ad vinum non est de essentia Sacramenti, sed præcepti tantum Ecclesiastici sub peccato mortali obligantis. Non est tamen improbabilis opinio *Alphonfi à Castro*, etiam ex Christi præcepto ab Apostolis nobis tradito, vinum aquâ miscendum esse.

VI. Ad essentiam formæ pertinent tantum hæc verba, *Hoc est Corpus meum. Hic est Calix Sanguinis mei.* Reliqua tamen verba, *Novi & Aeterni Testamenti &c.* sine gravi peccato omitti non possunt.

VII. Ad valorem Consecrationis requiritur ut Sacerdos materiam consecrandam determinatè cognoscat & intendat. Quia omnis actio transiens versatur circa singularia determinata, idque in casu nostro ad veritatem vocis demonstrativæ *Hoc, & Hic* necessariò requiritur.

VIII. Sacerdos censetur habere intentionem Ecclesiasticam, consuetudini conformem, nisi eam contrario actu excludat. Unde etsi existimet quinque tantum hostias adesse, cum sint sex, omnes consecrat. Quia speculativus ille error non obstat practicæ intentioni consecrandi omnes hostias ante se constitutas, *Suarez, Sylvest. Henrig.*

IX. Si quis incipio seu non advertente Sacerdote hostias

de in

eo
gia